

Capitolul I.

Titluri executorii

Secțiunea 1. Hotărârea judecătorească

I. Momentul rămânerii definitive a hotărârii judecătorești, de la care se poate dispune actualizarea creanței și de la care curge termenul de prescripție a dreptului de a cere executarea silită. Cazul admitterii recursului și modificării hotărârii instanței de apel

C. proc. civ., art. 376, art. 377

Dispozițiile art. 377 C. proc. civ. se referă la care anume hotărâri sunt definitive, iar nu la momentul la care acestea rămân definitive. Nu se poate reține efectul retroactiv al hotărârii pronunțate de instanța de recurs. Reducând la absurd și presupunând că soluționarea recursului ar fi durat mai mult de 3 ani, dacă s-ar reține efectul retroactiv al deciziei instanței de recurs cu privire la momentul rămânerii definitive a sentinței, s-ar putea constata cu ușurință că executarea ar fi fost prescrisă potrivit art. 405 C. proc. civ., fapt care este inadmisibil.

Trib. București, s. a III-a civ., decizia nr. 1160 din 20 iunie 2008, nepublicată

Prin sentința civilă 2674 pronunțată la data de 14 martie 2008 de Judecătoria Sectorului 3 București, Secția civilă, a fost admisă contestația formulată de contestatoarea A.P.P.S. RA (în continuare R.A.P.P.S.) în contradictoriu cu intimatul A.R.M. și s-a dispus anularea în parte a somației nr. 187/2007 și actele de executare ulterioare în ceea ce privește suma de 15.703,42 lei reprezentând actualizare debit.

Pentru a hotărî astfel, prima instanță a reținut că, prin sentința civilă nr. 13700 din 22 septembrie 2006 pronunțată de Judecătoria Sectorului 1 București, a fost admisă cererea intimatului, iar contestatoarea a fost obligată la plata sumei de 281835,62 lei, contravaloare chirie și 600 lei, cheltuieli de judecată. Prin decizia nr. 413 din

6 aprilie 2007 pronunțată de Tribunalul București, Secția a IV-a, a fost admis apelul și a fost respinsă acțiunea, însă prin admiterea recursului cu sentința nr. 544 din 12 octombrie 2007 a Curții de Apel București, Secția a IX-a, apelul a fost respins ca nefondat. Executarea silită s-a făcut prin poprirea conturilor debitoarei, B.E.J. M.D. emițând la data de 20 decembrie 2007 somația nr. 187 pentru suma de 311.291,77 lei. La data de 4 ianuarie 2008, debitoarea a consemnat suma de 282.435,63 lei la dispoziția creditorului.

Instanța de fond a reținut că sentința nr. 13700/2006 a devenit definitivă și irevocabilă prin decizia 544 din 12 octombrie 2007, astfel încât actualizarea debitului pentru perioada martie-noiembrie 2007 nu are suport legal.

Creditorul A.R.M. a formulat la data de 24 aprilie 2008, recurs, iar debitoarea R.A.P.P.S., la data de 30 aprilie 2008, cererile fiind înregistrate pe rolul Tribunalului București, Secția a III-a civilă la data de 17 mai 2008.

În motivare, recurentul-creditor a criticat sentința pentru motivele prevăzute de art. 304 pct. 6 și 9 C. proc. civ.:

1. În mod greșit, s-a dispus anularea procesului-verbal de calcul a sumelor supuse executării din data de 20 decembrie 2007, fără a fi investită cu o asemenea cerere.

2. S-a făcut o greșită aplicare a dispozițiilor art. 376 și 377 alin. (1) pct. 2 C. proc. civ., deoarece hotărârea care constituie titlu executoriu a devenit definitivă și executorie de la data când s-a judecat cererea de apel, întrucât instanța de recurs a modificat cu efecte retroactive hotărârea din apel.

La rândul său, recurenta-debitoare a criticat sentința invocând dispozițiile art. 304 pct. 9 și 304¹ C. proc. civ.:

După pronunțarea deciziei instanței de recurs, debitoarea a comunicat creditorului la data de 6 noiembrie 2007 intenția de a aduce la îndeplinire dispoziția instanței de bună-voie potrivit art. 371¹ C. proc. civ., între părți urmând o corespondență cu creditorul în acest sens. De aceea, obligarea sa la plata cheltuielilor de executare nu este justificată, dat fiind că s-a dorit executarea de bună-voie a creanței. De asemenea, se arată că instanța de fond nu s-a pronunțat cu privire la cheltuielile de judecată.

Analizând criticile formulate de recurenți, tribunalul constată că acestea nu sunt fondate, urmând să mențină dispozițiile sentinței instanței de fond.

1. În ceea ce privește susținerea recurentului-creditor privind faptul că instanța s-a pronunțat pe ceva ce nu s-a cerut, respectiv cu privire la

validitatea procesului-verbal din data de 20 decembrie 2007 – motivul de recurs prevăzut de art. 304 pct. 6 C. proc. civ.

Sub aspect formal, tribunalul constată că nu există nicio dispoziție a instanței de fond cu privire la anularea în parte a procesului-verbal din 20 decembrie 2007, dispozitivul hotărârii recurate rămânând în limitele investiției instanței de judecată. Pe de altă parte, cum somația este actul procedural care a asigurat opozabilitatea procesului-verbal din 20 decembrie 2007 față de debitor, nu se poate afirma, fără a reprezenta un exces formal, că somația nu putea fi contestată cu privire la sumele aduse la cunoștința debitorului, în lipsa contestării și a procesului-verbal de stabilire a acestor sume, întrucât chiar dacă ca act de procedură a fost contestată somația, din motivarea contestației reiese că se contestă modalitatea de stabilire a sumelor de plată.

2. În ceea ce privește motivul de recurs prevăzut de art. 304 pct. 9 C. proc. civ. cu privire la aplicarea greșită a dispozițiilor art. 376 și 377 alin. (1) pct. 2 C. proc. civ.

Sub acest aspect tribunalul urmează să constate că prima instanță a procedat corect dat fiind modificările soluției pronunțate prin exercitarea căilor de atac promovate de părți.

Tribunalul interpretează dispozițiile art. 377 C. proc. civ. ca referindu-se la care anume hotărâri sunt definitive, iar nu la momentul la care acestea rămân definitive.

Nu se poate reține efectul retroactiv al hotărârii pronunțate de instanța de recurs. Reducând la absurd și presupunând că soluționarea recursului ar fi durat mai mult de 3 ani, dacă s-ar reține efectul retroactiv al deciziei instanței de recurs cu privire la momentul rămânerii definitive a sentinței, s-ar putea constata cu ușurință că executarea ar fi fost prescrisă potrivit art. 405 C. proc. civ., fapt care este inadmisibil.

3. În ceea ce privește afirmațiile recurente-debitoare privind intenția sa de achitare a sumei de bună voie, care ar exonera-o de plata cheltuielilor de executare.

Tribunalul constată că aceasta a pretins creditorului, în cadrul corespondenței purtate, să prezinte o adresă din partea băncii din care să rezulte că petentul, în nume personal, are deschis un asemenea cont bancar. Tribunalul constată că această pretenție nu poate fi interpretată în sensul bunei-credințe a debitoarei, deoarece potrivit normelor bancare, în situația în care plata ar fi fost făcută în contul indicat pe numele creditorului, iar acesta nu ar fi avut un cont deschis pe numele său, banca ar fi refuzat plata returnând suma plătitorului.

În consecință, cum plata a fost efectuată după demararea executării silită, contestatoarea va suporta cheltuielile de executare avansate de creditor.

4. În ceea ce privește susținerea recurentei-debitoare privind omisiunea instanței de a se pronunța cu privire la cheltuielile de judecată, tribunalul constată că nu a fost formulată o asemenea cerere de către contestatoarea, potrivit art. 274 C. proc. civ. și principiului disponibilității, instanța urmând să se pronunțe numai la cererea părții.

În concluzie, ambele recursuri au fost respinse ca nefondate.

2. Hotărâre judecătorească definitivă atacată cu recurs. Momentul de la care începe să curgă termenul de prescripție a dreptului de a cere executarea silită

C. proc. civ., art. 376, art. 377 alin. (1) pct. 3,
art. 405 alin. (2)

Formularea recursului împotriva hotărârii definitive, precum și existența unei cereri de suspendare a executării silită în cadrul recursului, în condițiile în care recursul nu este suspensiv de executare silită și în condițiile în care o asemenea cerere nu a fost admisă, nu împiedică partea care a câștigat în mod definitiv litigiul să solicite investirea cu formulă executorie; lipsa demersurilor în acest sens se datorează pasivității creditorului, prescripția executării silită fiind sanționarea unei asemenea conduite.

Este lipsit de relevanță și momentul la care a devenit irevocabilă hotărârea ce constituie titlu executoriu, deoarece, potrivit art. 405 alin. (2) C. proc. civ., termenul de prescripție începe să curgă de la data când se naște dreptul de a cere executarea silită, or, acest drept se naște la momentul rămânerii definitive a sentinței, iar nu la data rămânerii sale irevocabile.

Trib. București, s. a III-a civ., decizia nr. 1013 din 18 iunie 2007, nepublicată

Prin sentința civilă nr. 1117 pronunțată la data de 14 februarie 2007 de Judecătoria Sectorului II București, a fost admisă în parte contestația la executare formulată de contestatoarea SC A.N.S.B.-P. SRL în contradictoriu cu intimata V.S. și s-a constatat intervenită prescripția executării silită a titlului executoriu, sentința comercială nr. 8329 din 13 decembrie 2000 pronunțată de Tribunalul București și a fost anulată în parte încheierea de încuviințare a executării silită

pronunțată de Judecătoria Sectorului II București la data de 3 august 2006, executarea silită însăși ce face obiectul dosarului nr. 102/2006 al B.E.J. F.G.M., precum și actele de executare efectuate în acest dosar în ceea ce privește debitul rezultând din sentința menționată. Celelalte pretenții ale contestatoarei au fost respinse ca neîntemeiate.

Pentru a hotărî astfel, instanța de fond a reținut că sentința comercială a devenit executorie la data de 19 aprilie 2002 (data pronunțării deciziei prin care s-a respins apelul, recursul promovat nefiind suspensiv de executare, iar dispozițiile O.U.G. nr. 138/2000, care a introdus art. 720⁸, intrând în vigoare ulterior pronunțării sentinței). S-a constatat că termenul de 3 ani prevăzut de art. 405 C. proc. civ. a început să curgă de la data rămânerii definitive a sentinței și a curs neîntrerupt (faptul că prin decizia civilă nr. 1099 din 23 martie 2004 a Înaltei Curți de Casație și Justiție a fost respins ca tardiv recursul formulat, iar, ulterior, a fost admisă contestația în anulare și s-a rejudecat recursul nu constituie o cauză de întrerupere a termenului prescripției).

Intimata V.S. a formulat, la data de 25 aprilie 2007, recurs împotriva acestei sentințe, recurs ce a fost înregistrat pe rolul Tribunalului București, Secția a III-a civilă la data de 14 iunie 2007.

În motivarea cererii, recurenta a criticat soluția instanței de fond, arătând că: s-a aflat în imposibilitate materială de investire cu formulă executorie a sentinței deoarece acest lucru nu se poate efectua decât de instanța de fond iar dosarul nu s-a aflat fizic la instanța de fond din cauza exercitării căilor de atac; în cadrul cererii de recurs s-a formulat și cerere de suspendare a executării silite care a avut termen de soluționare pe data de 18 noiembrie 2002; sentința ce constituie titlu executoriu a devenit irevocabilă prin decizia pronunțată la data de 5 octombrie 2005, iar nu prin decizia nr. 1099/2004 care a fost desființată ca urmare a admiterii contestației în anulare.

În drept, recursul a fost întemeiat pe dispozițiile art. 304 pct. 8 și 9 și art. 304¹ C. proc. civ.

Intimata SC A.N.S.B-P. SRL nu a formulat întâmpinare.

Analizând recursul, așa cum a fost calificată calea de atac de față, pe baza motivelor invocate și potrivit art. 304¹ C. proc. civ., tribunalul apreciază că cererea este nefondată, pentru următoarele considerente:

În ceea ce privește imposibilitatea fizică de investire cu formulă executorie a sentinței din cauza faptului că dosarul nu s-a aflat în arhiva instanței de fond ca urmare a exercitării căilor de atac, tribunalul apreciază că susținerea nu poate fi primită.

Astfel, partea care a câștigat în mod definitiv litigiul avea la dispoziție posibilitatea formulării unei cereri pentru trimiterea administrativă a dosarului la instanța de fond pentru învestirea sentinței cu formulă executorie. Lipsa demersurilor în acest sens se datorează pasivității creditorului, prescripția executării silite fiind sancțiunea unei asemenea conduite.

Existența unei cereri de suspendare a executării silite în cadrul recursului, în condițiile în care recursul, așa cum a reținut și prima instanță, nu este suspensiv de executare silită și în condițiile în care o asemenea cerere nu a fost admisă nu are efecte asupra cursului termenului de prescripție a executării silite, situația neîncadrându-se în cazurile de suspendare sau de întrerupere a cursului prescripției prevăzute de art. 405¹ și art. 405² C. proc. civ.

Cu privire la rămânerea irevocabilă a sentinței ce constituie titlu executoriu, tribunalul constată că acest aspect este lipsit de relevanță deoarece potrivit art. 405 alin. (2) C. proc. civ., termenul de prescripție începe să curgă de la data când se naște dreptul de a cere executarea silită, or, acest drept se naște la momentul rămânerei definitive a sentinței, iar nu la data rămânerei sale irevocabile. Astfel, potrivit art. 376 C. proc. civ. se investesc cu formulă executorie hotărârile definitive, nefiind necesară rămânerea lor irevocabilă, iar sentința ce constituie titlu executoriu a rămas definitivă la data de 19 aprilie 2002, data pronunțării deciziei prin care s-a respins apelul promovat împotriva sa [potrivit art. 377 alin. (1) pct. 3 C. proc. civ.]

În consecință, de la această dată cursul prescripției de 3 ani a curs fără întrerupere și fără suspendare, la data formulării cererii de executare silită fiind prescrist.

Notă: Pentru dezvoltarea problemei caracterului executoriu al hotărârii judecătorești comerciale, a se vedea speța nr. 9.

3. Hotărâre judecătorească prin care s-a dispus evacuarea. Întreruperea termenului de prescripție a dreptului de a cere executarea silită. Formularea cererii de executare silită

C. proc. civ., art. 405²

La data de 3 iunie 2008 (data cererii de executare), cursul prescripției a fost întrerupt prin manifestarea de voință a

creditoarei-intimate circumscrisă ipotezei prevăzute de lit. b) din art. 405² C. proc. civ.

Este adevărat că și somația din data de 5 noiembrie 2008 are valoarea unui act întreruptiv [în sensul lit. d) din același text], însă acest aspect nu lipsește de valoare juridică actul anterior – cerere de executare – sub aspectul întreruperii cursului prescripției.

Trib. București, s. a III-a civ., decizia nr. 1446 din 13 august 2009, nepublicată

Prin sentința civilă nr. 3176 pronunțată la data de 25 februarie 2009 de Judecătoria Sectorului 1 București, a fost respinsă, ca neînte-meiată, contestația la executare formulată de contestatorul G.A. în contradictoriu cu intimata A.F.I., prin care se solicitase anularea formelor de executare efectuate în dosarul 307/2008 al B.E.J. M.B.

Pentru a hotărî astfel, instanța de fond a reținut cu privire la prescripția dreptului de a cere executarea silită că, dat fiind că acest drept s-a născut la data de 24 octombrie 2005 – data rămânerii definitive a sentinței civile 2579 din 21 martie 2005 a Judecătoria Sectorului 1, prin respingerea apelului, iar cererea de începere a executării silite a fost formulată la data de 3 iunie 2008, că termenul de prescripție, în condițiile art. 405² alin. (1) pct. 2 C. proc. civ., nu era împlinit. A fost înlăturată susținerea contestatorului cu privire la faptul că primul act de executare l-a constituit somația nr. 307 din 5 noiembrie 2008.

De asemenea, nu a fost primit motivul de contestație referitor la faptul că titlul executoriu nu a fost obținut și împotriva soției contestatorului, constatându-se că actele de executare nu au fost făcute împotriva acesteia. Raportat la art. 399 C. proc. civ., s-a constatat că pe calea contestației la executare nu pot fi analizate apărările formulate de contestator cu privire la existența pe rol a unui litigiu având ca obiect obligarea intimatei de a încheia contract de închiriere sau cele referitoare la dreptul la viață privată, inclusiv cele invocate prin raportare la art. 8 din Convenția europeană și la cauza *Čosić c. Croației*. Astfel, aceste apărări trebuiau invocate în fața instanței care a soluționat fondul litigiului și s-a arătat, că și în situația în care ele ar putea fi invocate procedural în această cale, măsura evacuării este justificată de faptul că debitorul nu a fost niciodată titularul unui contract de închiriere, iar imobilul face obiectul procedurii de restituire pe Legea nr. 10/2001.

Contestatorul G.A. a formulat recurs împotriva acestei sentințe, la data de 8 aprilie 2009, cererea fiind înregistrată pe rolul Tribunalului București, Secția a III-a civilă la data de 4 mai 2009.

În motivare, recurentul a criticat soluția primei instanțe pentru motivele de recurs prevăzute de art. 304 pct. 9 și art. 304¹ C. proc. civ.

1. Referitor la excepția prescripției dreptului de a cere executarea silită au fost reiterate motivele contestației la executare, respectiv faptul că sentința ce constituie titlu executoriu a rămas definitivă și executorie la data de 24 octombrie 2005 iar punerea sa în executare s-a făcut după trecerea unui termen de trei ani.

2. S-a arătat că executarea sentinței contravine dispozițiilor art. 38 C. fam. și art. 8 din Convenția europeană, ducând la separarea arbitrară în fapt a soților.

3. Se susține că instanța de fond nu a motivat înlăturarea criticii referitoare la existența pe rolul Judecătoriei Sectorului 1 a unei cauze ce are ca obiect obligarea intimatei la încheierea unui contract de închiriere. În acest sens, recurentul susține că a existat o locațiune tacită, dovedită pe baza chitanțelor de achitare la zi a chiriei pentru spațiul ocupat, intimata primind chiar dispoziție de a încheia un contract de închiriere de la Primarul General. Se mai arată și faptul că nu există nicio dovadă că spațiul ar fi revendicat, iar dacă această afirmație ar fi corectă ea ar dovedi lipsa calității procesual active a intimatei în acțiunea în revendicare.

Analizând criticile formulate de recurent, tribunalul constată că recursul nu este fondat.

1. Cu privire la prescripția dreptului de a cere executarea silită a titlului executoriu:

Titlul ce face obiectul executării silite îl constituie sentința civilă nr. 2579 pronunțată la data de 21 martie 2005 de Judecătoria Sectorului 1 București, prin care s-a dispus evacuarea contestatorului din imobil, sentință rămasă definitivă prin respingerea apelului prin decizia civilă nr. 644 din 24 octombrie 2005 a Tribunalului București, Secția a V-a civilă, și irevocabilă prin decizia civilă nr. 1250 din 2 iunie 2006 a Curții de Apel București, Secția a III-a civilă.

În dezvoltarea motivelor, recurentul s-a rezumat la a relua motivele contestației la executare fără a formula nicio critică cu privire la faptul că instanța de fond a reținut ca moment întreruptiv al cursului prescripției data formulării cererii de executare silită, iar nu data emiterii somației de către executorul judecătoresc. Astfel, contesta-

torul a susținut că, la data de 24 octombrie 2008, prescripția dreptului de a cere executarea silită era împlinită.

Constatăm că în mod corect prima instanță a dat valoare întreruptivă de prescripție cererii adresate de intimată executorului judecătoresc la data de 3 iunie 2008. Astfel, potrivit art. 405² C. proc. civ., „cursul prescripției se întrerupe: (...) b) pe data depunerii cererii de executare, însoțită de titlul executoriu, chiar dacă a fost adresată unui organ de executare necompetent; (...) d) pe data îndeplinirii în cursul executării silite a unui act de executare; (...) După întrerupere începe să curgă un nou termen de prescripție”.

Prin urmare, la data de 3 iunie 2008 (data cererii de executare), cursul prescripției a fost întrerupt prin manifestarea de voință a creditoarei-intimate circumscrisă ipotezei prevăzute de lit. b) menționată anterior.

Este adevărat că și somația din data de 5 noiembrie 2008 are valoarea unui act întreruptiv [în sensul lit. d)], însă acest aspect nu lipsește de valoare juridică actul anterior – cerere de executare – sub aspectul întreruperii cursului prescripției.

Mai mult, dacă s-ar reține afirmațiile recurentului-contestator în sensul că între părți ar exista o locațiune tacită (deși acest fapt este contrazis de mențiunile reținute în considerentele deciziilor care au soluționat fondul litigiului, și de însuși litigiul 20374/299/2008 inițiat de recurent pentru încheierea unui contract de închiriere), ar deveni incidente dispozițiile art. 25 din Legea nr. 114/1996, iar termenul de prescripție ar curge de la rămânerea irevocabilă a hotărârii, iar nu de la rămânerea sa definitivă.

2. Cu privire la susținerile recurentului-contestator privind încălcarea dispozițiilor art. 38 C. fam. și art. 8 din Convenție, existența litigiului privind încheierea unui contract de închiriere, lipsa dovezilor că imobilul ar face obiectul unei revendicări, tribunalul constată că acestea nu pot fi analizate în procedura contestației la executare. Aceste aspecte constituie apărări de fond și, raportat la dispozițiile art. 399 alin. final C. proc. civ., dat fiind că titlul executoriu este o hotărâre judecătorească, ele nu pot face obiectul contestației, ci trebuiau invocate ca atare în litigiul finalizat prin titlul executoriu. În caz contrar, s-ar aduce atingere autorității de lucru judecat a acestei sentințe, iar instanța de executare s-ar transforma într-o instanță de control judiciar.

Mai mult, tribunalul constată că în considerentele sentinței recurate, au fost dezvoltate și argumente suplimentare pentru care nu pot fi primite aceste critici, răspunzându-se punctual fiecărei susțineri.

În consecință, recursul a fost respins ca nefondat.

Notă: Dispozițiile art. 25 din Legea nr. 114/1996 a locuinței, la care face referire instanța de recurs (dar care nu erau aplicabile în speță), prevăd în alin. (2): „Evacuarea chiriașului se face numai pe baza unei hotărâri judecătorești irevocabile”.

Prin urmare, aceste prevederi, aplicabile în materia raporturilor locative, impun cerința ca hotărârea judecătorească prin care s-a dispus evacuarea să devină executorie la momentul la care a devenit irevocabilă, iar nu numai definitivă.

Aceasta reprezintă o derogare de la regula stabilită prin art. 376 și art. 377 C. proc. civ., potrivit cu care o hotărâre judecătorească poate fi învestită cu formulă executorie (și apoi pusă în executare) dacă este definitivă.

În acest sens, a se vedea speța nr. 4, în continuare.

4. Hotărâre judecătorească prin care se dispune evacuarea chiriașului. Executorialitate. Dispoziții speciale în materie locativă

Legea nr. 114/1996, art. 25

Punerea în executare silită a unei hotărâri judecătorești în materie de evacuare se poate face doar dacă se dovedește rămânerea irevocabilă a hotărârii prin care s-a stabilit obligația de a evacua imobilul, aceste dispoziții speciale, derogatorii (art. 25 din Legea nr. 114/1996, legea locuinței) fiind limitate la cazurile în care raporturile juridice dintre părți, soluționate prin evacuarea persoanei care ocupă fără drept imobilul, au avut la bază un contract de închiriere a locuinței. Deși, în prezent, locațiunea a încetat, așa cum s-a constatat de către instanța care a dispus evacuarea, raporturile juridice dintre părți sunt raporturi locative, întrucât sunt născute dintr-un contract de închiriere, iar nu din alt act juridic sau dintr-un fapt juridic.

*Judecătoria Sectorului 1 București,
sentința civilă nr. 4378 din 6 mai 2005, nepublicată*

Prin contestația la executare formulată și înregistrată pe rolul Judecătoria Sectorului 1 București la data de 5 aprilie 2005 contestatorii

P.V. și P.D. au solicitat instanței, în contradictoriu cu intimata Parohia S.N.B., desființarea actelor de executare efectuate până în prezent împotriva lor în dosarul de executare al B.E.J. M.D., în temeiul sentinței civile nr. 7678 din 8 decembrie 2003, pronunțată de Judecătoria Sectorului 1 București, executare încuviințată prin încheierea dată de Judecătoria Sectorului 1 București în dosarul nr. 837/2005, precum și suspendarea executării silite până la soluționarea contestației în temeiul art. 403 C. proc. civ.

În motivarea cererii contestatorii au arătat că prin sentința civilă nr. 7678 din 8 decembrie 2003 a Judecătoria Sectorului 1 București s-a dispus evacuarea lor din apartamentul pe care îl ocupă, considerându-se că nu au titlu, iar sentința a rămas definitivă prin respingerea apelului contestatorilor de către Curtea de Apel București, Secția a IV civilă prin decizia civilă nr. 2378 din 16 decembrie 2004.

Au susținut contestatorii că împotriva acestei decizii au formulat recurs la data de 1 martie 2005.

S-a mai arătat că se poate lesne observa că este vorba despre un litigiu locativ, iar drepturile și obligațiile locative ale proprietarilor și chiriașilor sunt reglementate de către Legea nr. 114/1996, așa cum au reținut atât instanța de fond, cât și instanța de apel, instanța de fond făcând trimitere expresă la dispozițiile art. 25 din Legea nr. 114/1996. Textul de lege este fără niciun echivoc, astfel încât nimeni nu poate da o interpretare acestuia, iar sentința ce se pune în executare este doar definitivă, nu este irevocabilă.

În drept cererea a fost întemeiată pe art. 399 și următoarele C. proc. civ.

Intimata Parohia S.N.B. nu a formulat întâmpinare, prezentându-se în fața instanței prin reprezentant convențional și solicitând respingerea ca neîntemeiată a contestației la executare.

Analizând materialul probatoriu administrat, precum și dosarul de executare instanța reține următoarele:

Prin sentința civilă nr. 7678 din 8 decembrie 2003 a Judecătoria Sectorului 1 București a fost admisă cererea intimitei Parohia S.N.B. și s-a dispus evacuarea contestatorilor P.V. și P.D. din imobilul situat în București, str. Bd. A.I. Cuza, sectorul 1. Această sentință a rămas definitivă prin respingerea apelului prin decizia civilă nr. 2378 din 16 decembrie 2004 a Curții de Apel București, Secția a IV-a civilă, fiind investită cu formulă executorie la data de 17 martie 2005.

Prin încheierea din Camera de Consiliu din data de 25 martie 2005 a Judecătoria Sectorului 1 București, a fost încuviințată executarea